

ที่ นร 1117/1๐73

สำนักงานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
128 อาคารพญาไทพลาซ่า ถนนพญาไท กทม. 10400

22

กรกฎาคม 2547

เรื่อง ความเห็นและข้อเสนอแนะของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเกี่ยวกับ “ร่างพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ...” (ฉบับ มกราคม 2547 ของกรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์)

เรียน นายกรัฐมนตรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย ความเห็นและข้อเสนอแนะของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เกี่ยวกับ “ร่างพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ...” (ฉบับ มกราคม 2547 ของกรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์)

เนื่องด้วยพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ฉบับปัจจุบัน ซึ่งรัฐใช้เป็นเครื่องมือหนึ่งในการบริหารจัดการการประมงของประเทศ มีอายุถึง 57 ปี แล้ว และมีบทบัญญัติส่วนใหญ่ที่ล้าสมัยไม่เหมาะสมกับการประมงและสถานะของทรัพยากรสัตว์น้ำในปัจจุบัน ทำให้เกิดปัญหาในการบริหารจัดการ การอนุรักษ์ การฟื้นฟูทรัพยากรสัตว์น้ำที่ไม่เหมาะสม กอปรกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ฉบับปัจจุบัน ได้บัญญัติถึงสิทธิของประชาชนในการมีส่วนร่วมในทรัพยากรธรรมชาติ สิทธิเสรีภาพของประชาชน เสรีภาพในการประกอบอาชีพ สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเห็นว่า “ร่างพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ...” (ฉบับเดือนมกราคม 2547 ซึ่งร่างโดยกรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์) จะเป็นพระราชบัญญัติที่สามารถเป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการทรัพยากรประมงของประเทศได้อย่างเหมาะสมและยั่งยืน ถ้าประชาชนหรือตัวแทนประชาชนทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการร่างพระราชบัญญัตินี้ หรือความคิดเห็นของตัวแทนประชาชนในเนื้อหาที่สำคัญได้ถูกนำมาใช้ในการร่างพระราชบัญญัตินี้ การประมงเป็นเรื่องของเศรษฐกิจซึ่งเป็นผลประโยชน์ของชาติและประชาชน โดยประเทศไทยมีผลผลิตสัตว์น้ำประมาณปีละ 4,700,000 ตัน ใช้บริโภคในประเทศ และผลิตเป็นสินค้าเพื่อการส่งออก มูลค่าการส่งออกมากกว่า 200,000 ล้านบาทต่อปี และเป็นประเทศผู้นำด้านการประมงอันดับหนึ่งในสิบของโลกเสมอมา รวมทั้งเป็นแหล่งอาหารที่สำคัญหนึ่งในห้าของโลก

สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ จึงได้มีการแต่งตั้งคณะทำงานศึกษา “ร่างพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ...” เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม พ.ศ. 2546 โดยมีองค์ประกอบของคณะทำงาน ซึ่งเสมือนเป็นตัวแทนของประชาชนทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย สมาชิกสภาที่ปรึกษาฯ ที่มีความรู้ด้านการประมงจำนวน 3 ท่าน และมีความรู้ด้านกฎหมายจำนวน 1 ท่าน ประชานกรรมการสมาคมการประมงแห่งประเทศไทย กรรมการบริหารสมาคมการประมงแห่งประเทศไทย นายกสมาคมการประมงนอก

น่านน้ำไทย อุปนายกสมาคมการประมงน่านน้ำไทย นายกสมาคมอาหารแช่เยือกแข็ง นายกสมาคมกุ้งไทย นายกสมาคมผู้เลี้ยงกุ้งทะเลไทย เลขานุการสมาพันธ์ประมงพื้นบ้านภาคใต้ ที่ปรึกษาด้านกฎหมายของสมาพันธ์ประมงพื้นบ้านภาคใต้ ผู้แทนกรมสนธิสัญญากระทรวงต่างประเทศ ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด ประธานอนุกรรมการด้านทรัพยากรชายฝั่งและทะเลของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณบดีคณะประมง มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ อาจารย์มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ และผู้อำนวยการสำนักอนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง

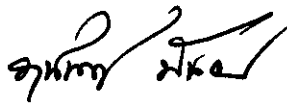
สภาที่ปรึกษาฯ ในคราวประชุมเมื่อวันพฤหัสบดีที่ 24 มิถุนายน 2547 ได้พิจารณาผลการศึกษาของคณะทำงานศึกษา “ร่างพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ....” ซึ่งได้ปรับปรุงแก้ไขร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวจาก 127 มาตรา เหลือจำนวน 118 มาตรา โดยมีมติให้เสนอความเห็นและข้อเสนอแนะต่อคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับ “ร่างพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ....” สรุปดังนี้ (รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย)

1. ควรให้องค์ประกอบของคณะกรรมการทุกคณะในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีความเหมาะสม และในส่วนของคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิต้องระบुकุณสมบัติของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิด้านต่างๆ อย่างชัดเจน
2. ควรให้มีคณะกรรมการการสรรหาทำหน้าที่สรรหาและเสนอรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิด้านต่างๆ ในคณะกรรมการทุกคณะ
3. ควรให้มี “คณะกรรมการอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการประมง”
4. ควรระบุชัดเจนในหมวด 3 ว่าให้มี “องค์กรชุมชนประมง”
5. ควรให้คณะกรรมการประมงจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ในลักษณะที่เป็นการกระจายอำนาจหน้าที่จากส่วนกลาง สู่ระดับจังหวัดให้มากที่สุด
6. ควรให้มีการจัดตั้งคณะอนุกรรมการประมงเขตพื้นที่
7. ควรเปลี่ยนชื่อ “กองทุนพัฒนาการประมง” ในหมวด 9 เป็น “กองทุนพัฒนาและส่งเสริมการประมง” และควรให้กองทุนพัฒนาและส่งเสริมการประมง มีฐานะเป็นนิติบุคคล โดยมีประธานกรรมการบริหารกองทุนเป็นผู้แทนกองทุน (มิใช่อธิบดีกรมประมงเป็นผู้แทนกองทุน) และรัฐบาลควรจัดเงินอุดหนุนให้แก่กองทุนฯ จากงบประมาณรายจ่ายประจำปีไม่น้อยกว่าร้อยละหนึ่งของมูลค่าการส่งออกสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำในแต่ละปี
8. ควรเปลี่ยนชื่อ “เจ้าพนักงานปราบปราม” ในหมวด 10 มาตรา 97 เป็น “เจ้าพนักงานคุ้มครองทรัพยากรประมง”
9. ควรกำหนดบทกำหนดโทษให้มีความหนักเบาของการลงโทษ เหมาะสมกับลักษณะการกระทำผิด

10. รัฐควรให้สัตยาบรรณต่ออนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทางทะเล ค.ศ. 1982 โดยเร็วและทำการปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องภายหลัง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหากผลการพิจารณาเป็นประการใด ขอได้โปรดแจ้งให้สภาที่ปรึกษาฯ ทราบในโอกาสแรกด้วย จักขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(นายอนันต์ ปันยารชุน)

ประธานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

สำนักงานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

โทร. 0-2612-9222 ต่อ 205

โทรสาร 0-2612-9152

ความเห็นและข้อเสนอแนะของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เกี่ยวกับ “ร่าง พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. ...”

(ฉบับ มกราคม 2547 ของกรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์)

1. วัตถุประสงค์ของการศึกษาและการให้ความเห็นและข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุง “ร่าง พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ.”

เนื่องด้วยพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. 2490 ฉบับปัจจุบัน ซึ่งรัฐใช้เป็นเครื่องมือหนึ่งในการบริหารจัดการทรัพยากรประมงของประเทศ มีอายุถึง 57 ปี แล้ว และมีบทบัญญัติส่วนใหญ่ที่ล้าสมัยไม่เหมาะสมกับสถานะการประมงและสถานะของทรัพยากรสัตว์น้ำในปัจจุบัน ทำให้เกิดปัญหาในการบริหารจัดการ การอนุรักษ์ การฟื้นฟู ทรัพยากรสัตว์น้ำที่ไม่เหมาะสม ในการทำประมงเพื่อการยังชีพ การทำอาชีพประมงตั้งแต่ขนาดเล็กถึงขนาดใหญ่ การทำประมงนอกน่านน้ำ การทำประมงในน่านน้ำสากล การทำอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการประมง และประชาชนผู้บริโภค

กอบกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ฉบับปัจจุบัน ได้บัญญัติถึงสิทธิของประชาชนในการมีส่วนร่วมในทรัพยากรธรรมชาติมาตรา 46, 56, 59, 60, 76, 79, และ 84 สิทธิเสรีภาพของประชาชนมาตรา 26, 27, 28, และ 29 เสรีภาพในการประกอบอาชีพมาตรา 50, สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เห็นว่า “ร่าง พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ.” ฉบับเดือนมกราคม พ.ศ. 2547 ซึ่งร่างโดยข้าราชการกรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์อยู่ขณะนี้ จะเป็นพระราชบัญญัติที่เป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการ การอนุรักษ์ การฟื้นฟู ทรัพยากรสัตว์น้ำ การส่งเสริมและพัฒนา การกระจายอำนาจ และการให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการจัดการทรัพยากร อาชีพประมง รวมทั้งอาชีพที่ต่อเนื่องและเกี่ยวข้องกับการประมง ได้อย่างเหมาะสมและยั่งยืน ถ้าประชาชนทุกภาคส่วนมีส่วนร่วมในการร่างหรือความคิดเห็นและข้อเสนอแนะในเนื้อหาที่สำคัญได้ถูกนำมาเป็นประโยชน์ และใช้ในการร่างพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว

2. ความสำคัญของการประมงของประเทศ

การประมงเป็นเรื่องของเศรษฐกิจซึ่งเป็นผลประโยชน์ของชาติและประชาชน ประเทศไทยมีผลผลิตสัตว์น้ำประมาณปีละ 4,700,000.- ตัน ใช้ในการบริโภคภายในประเทศ และผลิตเป็นสินค้าเพื่อการส่งออกมีรายได้จากการส่งออกมากกว่าปีละ 200,000.- ล้านบาท มีเรือประมงขนาดเล็กๆ จนถึงขนาดใหญ่จำนวนมากหลายหมื่นลำ มีโรงงานอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ที่เกี่ยวข้องประมาณ 2,000 แห่งทั่วประเทศ มีการจ้างงานมากกว่า 3 ล้านคน มีเขตพื้นที่เกี่ยวข้องด้านประมงทะเลและประมงน้ำจืดประมาณ 24 จังหวัดชายทะเลรวมกรุงเทพฯ และมีเขตพื้นที่เกี่ยวข้องด้านประมงน้ำจืดเกือบทุกจังหวัดทั่วประเทศ

ประเทศไทยเป็นประเทศผู้นำด้านการประมงอันดับหนึ่งในสิบของโลกเสมอมา และเป็นแหล่งอาหารที่สำคัญหนึ่งในห้าของโลก ดังนั้นการประมงจึงเป็นอาชีพที่สำคัญมากอาชีพหนึ่งของประชาชนและประเทศ

3. การดำเนินงานและการศึกษาของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

3.1 แต่งตั้งคณะทำงานศึกษา “ร่าง พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ.” เมื่อวันที่ 2 ธันวาคม พ.ศ. 2546 โดยมีองค์ประกอบของคณะทำงานซึ่งเสมือนเป็นตัวแทนของประชาชนทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ซึ่งประกอบด้วย สมาชิกสภาที่ปรึกษาฯ ที่มีความรู้ด้านการประมงจำนวน 3 ท่าน และมีความรู้ด้านกฎหมายจำนวน 1 ท่าน ประธานกรรมการสมาคมการประมงแห่งประเทศไทย กรรมการบริหารสมาคมการประมงแห่งประเทศไทย นายกสมาคมการประมงนอกน่านน้ำไทย อุปนายกสมาคมการประมงนอกน่านน้ำไทย นายกสมาคมอาหารแช่เยือกแข็ง นายกสมาคมกุ้งไทย นายกสมาคมผู้เลี้ยงกุ้งทะเลไทย เลขานุการสมาพันธ์ประมงพื้นบ้านภาคใต้ ที่ปรึกษาด้านกฎหมายของสมาพันธ์ประมงพื้นบ้านภาคใต้ ผู้แทนกรมสนธิสัญญากระทรวงต่างประเทศ ผู้แทนสำนักงานอัยการสูงสุด ประธานอนุกรรมการด้านทรัพยากรชายฝั่งและทะเลของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ คณบดีคณะประมงมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ อาจารย์มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ และผู้อำนวยการสำนักอนุรักษ์ทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง

ด้วยเห็นว่าองค์ประกอบของคณะทำงานเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่ง เพื่อจะได้ผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้นำองค์กรการประมงระดับประเทศที่มีความรู้ ความเข้าใจอย่างแท้จริงทั้งด้านวิชาการและด้านการปฏิบัติ ครอบคลุมสาระสำคัญทั้งหมดของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เป็นผู้ทำงานให้ความเห็นและปรับปรุง “ร่าง พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. ...” ฉบับเดือนมกราคม พ.ศ. 2547 ของกรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

3.2 แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องปัญหาและอุปสรรคในการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งของประเทศกับอธิบดีกรมทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่งและคณะ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในหลักการและแนวความคิดในการร่างพระราชบัญญัติการประมงกับคณะผู้แทนกรมประมง เพื่อเป็นข้อมูลเพิ่มเติมในการปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

3.3 รับฟังความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิด้านกฎหมายทางทะเล ในประเด็นการเป็นภาคีสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทางทะเล ค.ศ. 1982 และการให้สัตยาบันต่ออนุสัญญาดังกล่าว จะเป็นประโยชน์ต่อประเทศอย่างไรบ้าง

3.4 ร่วมการสัมมนาวิชาการเรื่อง สิทธิมนุษยชนกับแนวคิดการบริหารจัดการทรัพยากรทางทะเลและชายฝั่ง ของสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ที่จังหวัดสงขลา เพื่อนำประเด็น สิทธิชุมชน และการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน มาประกอบในการพิจารณาปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

3.5 ศึกษาและแลกเปลี่ยนข้อมูลของ กองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง กองทุนอ้อยและน้ำตาลทราย และกองทุนฟื้นฟูเกษตรกร เพื่อนำมาปรับปรุง กองทุนพัฒนาและส่งเสริมการประมง ให้เหมาะสมกับการประมงของประเทศ

3.6 การศึกษาและการให้ความเห็นและข้อเสนอ โดยการปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ยึดถือแนวทางหลัก 4 ประการ ดังนี้. —

- 3.6.1 ต้องให้ภาคประชาชนมีส่วนร่วมในการร่างพระราชบัญญัติ
- 3.6.2 ประชาชนต้องมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ (มีส่วนร่วมในคณะกรรมการระดับต่าง ๆ ทุกคณะ)
- 3.6.3 ต้องเป็นพระราชบัญญัติที่ยึดถือประโยชน์ของประชาชนส่วนใหญ่ ทั้งประชาชนในภาคการประมง ประชาชนนอกภาคการประมง ทั้งในฐานะผู้ผลิตและผู้บริโภค
- 3.6.4 ต้องระบุอำนาจหน้าที่ของผู้ปฏิบัติตามพระราชบัญญัติให้ชัดเจน เพื่อให้พระราชบัญญัติถูกนำไปใช้ตรงตามวัตถุประสงค์และเจตนารมณ์

3.7 การศึกษาได้ศึกษาในรายละเอียดทุกมาตรา โดยได้ปรับปรุงแก้ไขอย่างมากในมาตราที่สำคัญๆ หลายมาตรา ลดมาตราที่มีเนื้อหาซ้ำซ้อนกัน หรือไม่จำเป็นต้องระบุไว้ในพระราชบัญญัติ และเพิ่มมาตราที่เป็นสาระสำคัญและควรระบุไว้ เช่น เพิ่มการมีส่วนร่วมของภาคประชาชนในการกำหนดนโยบายการประมงของประเทศทั้งระดับชาติและระดับชุมชนให้มากขึ้น เพื่อให้ทุกหมวด ทุกมาตรา มีความเหมาะสมมากที่สุด มีความทันสมัย สามารถใช้ได้เป็นอย่างดีกับสภาพความเป็นจริงในปัจจุบันและอนาคต โดยได้ปรับปรุง “ร่างพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ.” จาก 127 มาตรา เหลือ 118 มาตรา

4. ความเห็นและข้อเสนอแนะของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

4.1 สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้ทำการศึกษาและให้ความเห็นและข้อเสนอแนะต่อ “ร่าง พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ.” ฉบับเดือนมกราคม พ.ศ. 2547 ของกรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ โดยการปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยจัดทำเอกสารตารางเปรียบเทียบร่างพระราชบัญญัติการประมง ตามเอกสารแนบหมายเลข 1. เป็นการเปรียบเทียบมาตราต่อมาราระหว่างฉบับของกรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และฉบับปรับปรุงโดยสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งปรับปรุงจากจำนวน 127 มาตรา เหลือจำนวน 118 มาตรา แสดงถึงการแก้ไขปรับปรุง โดยการเพิ่มเติมขึ้นใหม่ทั้งมาตราหรืออนุมาตรา การตัดออกทั้งมาตราหรืออนุมาตรา การเปลี่ยนชื่อหมวด และอื่นๆ ให้เหมาะสมมากที่สุด โดยจะแสดงการกระทำดังกล่าวไว้ในช่องหมายเหตุเพื่อให้สามารถเข้าใจได้ง่าย (แต่มิได้ระบุเหตุผลสนับสนุนความเห็นไว้ในทุกส่วนของมาตราที่มีการแก้ไขปรับปรุง เนื่องจากจะมีข้อความที่อาจจะยาวมากเกินไป) และจัดทำเอกสาร “ร่าง พระราชบัญญัติการประมง พ.ศ.” ฉบับปรับปรุงโดยสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ขึ้นใหม่ตามเอกสารแนบหมายเลข 2. ซึ่งมีจำนวน 118 มาตรา

4.2 ควรให้องค์ประกอบของคณะกรรมการทุกคณะในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีความเหมาะสม

- คณะกรรมการนโยบายประมงแห่งชาติ

- คณะกรรมการประมงจังหวัด
- คณะกรรมการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำกลาง
- คณะกรรมการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำจังหวัด
- คณะกรรมการประมงนอกน่านน้ำไทย
- คณะกรรมการบริหารกองทุน

เช่นคณะกรรมการนโยบายประมงแห่งชาติในส่วนของคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิต้องระบुकุณสมบัติของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิด้านต่างๆ อย่างชัดเจน เช่น ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการประมงพาณิชย์ ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการประมงพื้นบ้าน ผู้ทรงคุณวุฒิด้านการประมงนอกน่านน้ำ และผู้ทรงคุณวุฒิด้านการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ เป็นต้น เพื่อให้การสรรหา การแต่งตั้งบุคคลเข้าเป็นกรรมการทำได้เหมาะสมชัดเจน และมีองค์ประกอบของคณะกรรมการครบทุกด้านตรงตามวัตถุประสงค์และเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติฉบับนี้

4.3 ควรให้มีคณะกรรมการสรรหาทำหน้าที่สรรหาและเสนอรายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิด้านต่างๆ ในคณะกรรมการทุกคณะตามข้อ 4.2 โดยองค์ประกอบและคุณสมบัติของคณะกรรมการสรรหาต้องระบุไว้ อย่างชัดเจนเช่นเดียวกัน

4.4 ควรให้มี “คณะกรรมการอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการประมง” เพื่อจะได้คณะกรรมการที่มีความรู้ความสามารถดูแลเรื่องอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการประมงและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำโดยตรง และมีส่วนร่วมในการเจรจาทางการค้าและการจัดทำข้อตกลงทางการค้าระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับอุตสาหกรรมต่อเนื่องจากการประมง ตามที่ระบุในมาตรา 66 และ 67 ฉบับของสภาที่ปรึกษาฯ

4.5 ควรระบุชัดเจนในหมวด 3 ว่าให้มี “องค์กรชุมชนประมง” เพื่อให้มีสิทธิและอำนาจหน้าที่ดูแลรักษาและใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของระบบนิเวศน์ เขตประมงน้ำจืด เขตประมงชายฝั่งในเขตพื้นที่ชุมชนของตนเอง และควรระบุอำนาจหน้าที่ขององค์กรชุมชนประมงอย่างชัดเจน เพื่อจะได้สามารถทำหน้าที่ได้อย่างเต็มที่ ตามที่ระบุในมาตรา 49, 50, 51 และ 52 ฉบับของสภาที่ปรึกษาฯ

4.6 ควรให้คณะกรรมการประมงจังหวัดมีอำนาจหน้าที่ในลักษณะที่เป็นการกระจายอำนาจหน้าที่จากส่วนกลาง สู่ระดับจังหวัดให้มากที่สุด ทั้งในเรื่องการจัดทำแผนการจัดการทรัพยากรประมง การอนุรักษ์ การฟื้นฟู และการพัฒนาในเขตประมงชายฝั่ง และเขตประมงน้ำจืด การกำหนดระเบียบ และการเสนอแนะแก่รัฐมนตรี อธิบดี หรือคณะกรรมการนโยบายประมงแห่งชาติในเรื่องต่าง ๆ ดังระบุในมาตรา 20 ฉบับของสภาที่ปรึกษาฯ

4.7 ควรให้มีการจัดตั้ง คณะอนุกรรมการประมงเขตพื้นที่ ในกรณีที่คณะกรรมการประมงจังหวัดเห็นว่าเขตพื้นที่รับผิดชอบของตนมีระบบนิเวศน์และชีววิทยาของสัตว์น้ำเชื่อมโยงกับเขตพื้นที่อื่นตั้งแต่สองจังหวัดขึ้นไป และสมควรให้มีการบริหารจัดการ การดูแลรักษาร่วมกัน เช่น ให้มีการจัดตั้งคณะอนุกรรมการประมงเขตพื้นที่ทะเลสาบสงขลา เป็นต้น ดังระบุในมาตรา 21 ฉบับของสภาที่ปรึกษาฯ

4.8 ควรเปลี่ยนชื่อ “กองทุนพัฒนาการประมง” ในหมวด 9 เป็น “กองทุนพัฒนาและส่งเสริมการประมง” เพื่อมิได้เน้นการทำกิจกรรมเฉพาะการพัฒนาการประมงเท่านั้น แต่เน้นการส่งเสริมอาชีพประมงด้วย และควรรีให้กองทุนพัฒนาและส่งเสริมการประมง มีฐานะเป็นนิติบุคคล โดยมีประธานกรรมการบริหารกองทุนเป็นผู้แทนกองทุน (มีข้ออธิบติกรมประมงเป็นผู้แทนกองทุน) เพื่อจะได้ดำเนินการอย่างเป็นทางการเป็นอิสระพอสมควร รัฐบาลควรจัดเงินอุดหนุนให้แก่กองทุนฯ จากงบประมาณรายจ่ายประจำปีไม่น้อยกว่าร้อยละหนึ่งของมูลค่าการส่งออกสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำในแต่ละปี เพื่อกองทุนจะได้มีทุนทรัพย์เพียงพอในการส่งเสริมและพัฒนาการประมงทุกชนิด และพัฒนาความรู้ความสามารถในการแข่งขันด้านการประมงทุกระดับ รวมทั้งการอนุรักษ์ การฟื้นฟู การมีส่วนร่วมดูแลทรัพยากรประมงอย่างยั่งยืน และกิจกรรมสำคัญอื่นๆ ตามมาตรา 88 ฉบับของสภาที่ปรึกษาฯ ได้อย่างครบถ้วน เช่น การซื้อคืนเรือและเครื่องมืออวนรุน และเครื่องมือประมงบางชนิดที่ทำลายล้างทรัพยากรสัตว์น้ำ, การสนับสนุนการทำประมงนอกน่านน้ำไทยให้ขยายตัวและมีการพัฒนามาตรฐานดียิ่งขึ้น เพื่อเป็นการลดการใช้ทรัพยากรสัตว์น้ำภายในประเทศ และเป็นการได้มาซึ่งวัตถุดิบจากต่างประเทศเพื่อสนับสนุนอุตสาหกรรมแปรรูปสัตว์น้ำเพื่อการส่งออก และการสนับสนุนส่งเสริมให้ชาวประมงขนาดใหญ่ทำการประมงอวนล้อมจับปลาทูน่า (PURSE SEINER) เพื่อลดการนำเข้าวัตถุดิบปลาทูน่าจากชาวประมงต่างชาติจากสัดส่วน 80 เปอร์เซ็นต์ ของปริมาณวัตถุดิบปลาทูน่าที่ใช้ในการผลิตทั้งหมดให้ลดลงเหลือ 40 เปอร์เซ็นต์ หรือต่ำกว่า เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าประเทศไทยจะคงความเป็นผู้ผลิตและส่งออกปลาทูน่ากระป๋องรายใหญ่ที่สุดของโลกตลอดไป

4.9 ควรเปลี่ยนชื่อ “เจ้าพนักงานปราบปราม” ในหมวด 10 มาตรา 97 เป็น “เจ้าพนักงานคุ้มครองทรัพยากรประมง” เพื่อความเหมาะสมในการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ในเชิงดูแลคุ้มครองและอนุรักษ์ทรัพยากรประมง มากกว่าเน้นในด้านการปราบปราม

4.10 ควรกำหนดบทกำหนดโทษให้มีความหนักเบาของการลงโทษ เหมาะสมกับลักษณะการกระทำ ความผิด ผู้กระทำความผิดซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบโดยตรงต่อธรรมชาติสิ่งแวดล้อมหรือเป็นการทำลายทรัพยากรธรรมชาติอย่างรุนแรง ควรถือว่าเป็นความผิดที่ร้ายแรงต้องได้รับโทษที่เหมาะสม แต่ผู้ที่กระทำความผิดเพียงเบาๆ ในสาระที่ไม่สำคัญมากนักก็ควรได้รับโทษขนาดเบา เพื่อเป็นการตักเตือนให้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมายเท่านั้น

4.11 รัฐฯ ควรให้สัตยาบรรณต่ออนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทางทะเล ค.ศ. 1982 โดยเร็ว และทำการปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องภายหลัง ประเทศไทยได้ลงนามเป็นสมาชิกภาคีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยกฎหมายทางทะเล ค.ศ. 1982 ตั้งแต่ต้นแล้ว ขณะนี้มีประเทศที่ได้ให้สัตยาบรรณต่ออนุสัญญานี้จำนวน 149 ประเทศ โดยประเทศในกลุ่มอาเซียนได้ให้สัตยาบรรณแล้วทุกประเทศ ยกเว้น ประเทศไทยและประเทศกัมพูชาเท่านั้น ซึ่งการให้สัตยาบรรณดังกล่าวประเทศไทยจะได้ประโยชน์ในทุกด้านมากกว่าปัจจุบันนี้ เช่น ในกรณีที่มีความจำเป็นประเทศไทยสามารถฟ้องร้องต่อศาลโลก (ศาลโลกทางทะเลที่เมือง HAMBURG ประเทศเยอรมัน) ให้ประเทศคู่กรณีปฏิบัติตามกฎหมายทางทะเล ค.ศ. 1982 ได้

5. เอกสารแนบ

5.1 เอกสารหมายเลข 1. ตารางเปรียบเทียบ “ร่างพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. ...” ระหว่างฉบับของกรมประมงกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (ฉบับ มกราคม 2547) และฉบับปรับปรุงโดยสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (ฉบับวันที่ 24 มิถุนายน 2547)

5.2 เอกสารหมายเลข 2. “ร่างพระราชบัญญัติการประมง พ.ศ. ...” ฉบับปรับปรุงจากฉบับของกรมประมง (ฉบับ มกราคม 2547) โดย สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (ฉบับวันที่ 24 มิถุนายน 2547)

5.3 แผ่น CD บรรจุข้อความของเอกสารหมายเลข 1, เอกสารหมายเลข 2 และรูปภาพเรือประมงหลายประเภทขนาดเล็กถึงขนาดใหญ่ เรือประมงนอกน่านน้ำไทย เรือบรรทุกสินค้าแช่แข็ง เรือประมงอวนล้อมจับปลาทูน่า (PURSE SEINER) โรงงานห้องเย็นคลังสินค้าและ โรงงานผลิตสินค้าอาหารทะเลแช่แข็งและผลิตภัณฑ์อาหารทะเล เป็นต้น
